

БРАТЯ ГРИМ

ЗЛАТНАТА ГЪСКА

Превод от руски: Васил Велчев, 2009

chitanka.info

Живял на света един дървар. Той се казвал Иван и бил толкова беден, че освен брадвата, нищо друго си нямал.

Един ден Иван отишъл в гората за дърва. Вървял, вървял и седнал да си отдъхне до един съсухрен пън.

Извадил от пазвата си комат хляб и бутилка вино и тъкмо се канел да похапне, когато изведнъж пред очите му се появило едно дребно старче със снежнобяла брада.

Поздравило го то и попитало:

— Иване, няма ли да споделиш с мен обяда си?

Дърварят изобщо не се замислил, ами на драго сърце нагостил старчето. Когато се заситило, то погладило снежнобялата си брада и рекло:

— Добър човек си ти, Иване. Искам да ти се отплатя.

— Че каква отплата съм заслужил за къшей хляб и глътка вино?
— учудил се дърварят.

— Виждаш ли ей онова старо дърво?

Отсечи го и каквото намериш под него, твое е! — посочило старчето и изчезнало.

Приближил се Иван до дървото, обиколил го, огледал го, почесал се по тила и си помислил: „Ех, тоя дънер има да го сека... Цял ден няма да ми стигне.“

Замахнал с брадвата веднъж, замахнал дважд... По едно време дървото се олюляло и самичко паднало на земята.

Навел се Иван над него и що да види: в корените му лежи жива гъска с пера от чисто злато! Взел я той, пъхнал я в пазвата си и поел към дома. Но тъкмо излизал от гората, когато завалял проливен дъжд.

Хукнал дърварят към близката гостилница да се подслони, влязъл вътре и сложил златоперата гъска на миндера — не можел да ѝ се нарадва!

А гостилничарят имал три дъщери. Като видели гъската, те веднага поискали да си отскубнат по едно златно перце. Издебнали дърваря и когато той излязъл навън, за да погледне дали е спрял дъждът, най-голямата се промъкнала до миндера и уловила гъската за крилото. Не щеш ли, пръстите ѝ залепнали за него! Дърпала тя, дърпала, но не успяла да ги отлепи!

Дошла втората сестра, понечила да ѝ помогне и залепнала за сукмана ѝ! Появила се най-малката и също залепнала!

В това време дъждът спрял. Иван се върнал в гостилницата, грабнал чудната птица под мишница и си поел по пътя, без да забелязва, че зад него вървят три девойки.

— Като ги видял да излизат, баща им се развикал:

— Хей, ами вие къде тръгнахте? — И хванал най-малката си дъщеря за ръката... но веднага залепнал за нея!

На двора ги съзрял конярът. Помислил, че са заловили крадец, втурнал се след гостилничаря и закрепял:

— Почакай, господарю, ей сега ще ти помогна!

И също залепнал!

Така след Иван се понесла цяла върволица и всички заедно излезли на широкия път.

— Помощ, помощ! — пищели трите сестри, но дърварят не ги чувал.

Един ковач надникнал от работилницата си, захвърлил чука и излязъл да ги разтървава. Но едва докоснал коняра и залепнал за колана му!

Видяла това жената на ковача и изтичала след него:

— Къде тръгна? — завикала тя, хванала го за престилката и не могла да отлепи пръстите си от нея!

Стигнали до пекарната. Хлебарят изскочил на улицата и набързо се залепил за жената на ковача!

А Иван продължавал да си върви, без да забелязва какво става зад него. Смеел се народът по пътя и се чудел: къде ли е повел дърварят всички тези хорица?

Минали покрай царския дворец. Зад стените му живеела принцеса Незасмяна, която била много тъжна и никога не се усмихвала. Царят обещал ръката ѝ на онзи, който намери начин да я разсмее. Година след година в царството пристигали принцове от близки и далечни земи, но никой не успявал да я развесели.

Изведнъж тя съзряла от прозореца Иван със златната гъска под мишница. Зад гърба му подтичвали дъщерите на гостилничаря; зад тях вървял самият той, след него — конярът, до коняра — ковачът, а до ковача — сърдитата му жена. Най-отзад се тътрел хлебарят...

Че като прихнала да се смее принцесата — не можела да се спре!

Зарадвал се царят и заповядал да доведат цялата върволица в двореца. Щом видял красивата принцеса, Иван ѝ подарил златоперата

гъска. В този миг вълшебството се развалило — всички се отлепили един от друг, а дърварят станал царски зет и получил половината царство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.